
Előszó

Hazánk számára stratégiai kérdés, hogy az elkövetkezendő európai uniós költségvetési időszakban, 2007 és 2013 között az Európai Unió intézményeivel összhangban, mennyire aktívan leszünk képesek az európai források allokációjára. Hozzávetőlegesen évente mintegy 1000 milliárd forint többlet áll majd a magyar államháztartás részére, ezért különösen fontos e támogatási keret leghatékonyabb és legcél-szerűbb, rendkívül pontosan ellenőrzött felhasználása.

Mitől függ ezeknek a feltételeknek a teljesülése?

Alapvetően attól, hogy a források elosztásának tervezésekor, az operatív programok kidolgozása után, az egyes pályázati felhívások a valós problémák kezelésére adnak-e lehetőséget vagy sem.

Érvényesül-e ezeknek a dokumentumoknak az előállításának idején a szubszidiaritás és participáció elve vagy sem? A fejlesztési célokat azon a szinten határozzák-e el, ahol aztán az eredményeket is várjuk, vagy egy központi akarat mentén.

Szoros összefüggés áll tehát fenn a regionalizmus kérdése és a fejlesztés kereteit, a célok tekintetében ebben az időszakban összefoglaló II. Nemzeti Fejlesztési Terv, az Új Magyarország Fejlesztési Terv ill. a mezőgazdasági támogatásokat elosztó Új Magyarország Vidékfejlesztési Terv között.

Ebben a számunkban olyan fiatal értelmiségiek írásait olvashatják olvasóink, akik vagy kutatási területük, vagy közéleti szerepvállalásuk miatt napi szinten foglalkoznak a téma valamely aspektusával.

Aktuális számunk első három tanulmányában a tervezés és elosztás ideális szintjének és működési mechanizmusainak kritériumait járják körül szerzőink.

A kötet közepén tesszük közzé a Nemzeti Fejlesztési Ügynökség sajtóközleményét, amelyben azok a keretszámok és prioritások

olvashatók, amelyekkel az NFÜ tervez erre az időszakra.

A kötetet két ellenzéki szakértő tanulmánya zárja, amelyben az Új Magyarország Fejlesztési Terv kritikai elemzését olvashatjuk.

Aktuális lapszámunkkal a téma áttekintéséhez kívántunk fórumot teremteni úgy a szakma, mind a olvasók számára, és reméljük ezzel hozzá tudunk járulni ahhoz a szakmai párbeszédhez, amely a jelenleg még élesen fennálló különböző vélemények egyeztetését segítik elő.

Kiss Gábor

főszerkesztő